

Τῆς δύναμης τὰ μπρούντζινα λιοντάρια
Δὲν εἶν' γραφτὸ ν' ἀνατινάξουνε τὴν πλούσια χίτη
Μὲ μούγκρισμα χαρᾶς· σιωποῦν γιὰ πάντα
Ἐκείνου ἀπ' τοὺς θόλους τοὺς ψηλοὺς τ' ἁρμόνια
Τῆς πίστεως κ' ἡ ἀδάμαστη τῶν πύργων περηφάνεια
Στὸ αἰώνιο βράδυ τώρα ἔχει σβυστή.

Ἕνας ἥσκιος ποὺ μοῦ μοιάζει πλανιέται,
Κατάδικος τῆς Μοίρας, κάτου ἀπ' τὴν καμάρες
Τοῦ μικροῦ γεφυριοῦ τῶν στεναγμῶν,
Φουρτούνα ἢ χαλασμὸ μάταια προσμένοντας
Τὰ βουβὰ τὰ νερὰ νὰ συνταράξῃ,
Ἡ νὰ γκρεμίση στὸ βυθὸ τὴν πολιτεία τὴν ἔρμη.

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου Βενετιὰ χαμένη
Ποὺ μήτε καὶ τὸ θάνατο προσμένει.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

ἌΠΟ ΤΑ ΒΑΛΣΑΜΑ

Η Δ Ο Ν Ι Σ Τ Η Σ

Εἶμαι μεγάλος, ἀτσαλένιος καὶ τρανός.
Τίποτα δὲ λυγίζει ἐμένα·
οὔτε τῆς Μοίρας σκιάζομαι τ' ἀπόκρυφα,
οὔτε μὲ θλίβουνε τὰ περασμένα.

Κ εἶν' ἡ καρδιά μου σιδερόφραχτη κι αὐτή,
ἀγάπης ἔννοια δὲν τὴ φτάνει
κι ἔχω καλύτερα τὴς χίλιες ἀγκαλιᾶς
ἀπὸ τοῦ γάμου τ' ἄχαρο στεφάνι.

Εἶν' ἡ ζωὴ μου σφρῖγος, δύναμη κι ὀρμή,
μόνο τὴν τέχνη μου δουλεύω,
λάτρης ἐγὼ φανατικὸς τῆς Ἡδονῆς
ποὺ ἀνάμεσα στὴς ὁμορφιᾶς γυρεύω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ